
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

VIGASZTALÁSOK

Ézsaiás 40,1-11

2016. 01.31.

IGEHIRETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Lukács evangéliuma 4.16 -24.

Imádkozunk. Hozzád jövünk hódolatunkkal és dicséretünkkel Mennyei Atyánk, szívünk teljességéből magasztalunk és áldunk minden jószágodért, hűségédért és szeretetedért. Köszönjük, hogy csodálatosan vezetsz bennünket, köszönjük, hogy sok gyötrelmünk, gondunk, bajunk, nyomorúságunk, betegségünk, erőtlenségünk és harcunk közepette fölragyogtatod csodálatos ígéreteidet, beteljesíted azokat, megáldasz bennünket jelenlétednek erejével, vigasztalással, gyógyítással, erőink megújításával, de mindenekfölött azzal az áldott reménységgel, amely a mi Urunk Jézus Krisztusunkba vetett hitünkben van. Köszönjük, hogy most egybegyűjtöttél bennünket, hogy az istentisztelet közösségében is megerősítsd ezt a mi hitünket, hogy annak gyümölcseit, az élő reménységet, a szeretetnek minden munkáját, a Hozzád való ragaszkodást, a segítő kegyelmet mind-mind elnyerjük, és már itt, a földi életünkben boldogan élvezhessük. Ezért kérünk most, Mennyei Atyánk, hogy ezt a mi szívbeli készségünket és szándékunkat áldd meg, tisztogass meg bennünket, távoztass el minden közénk és közéd vetett akadályt, bűnt, vétséget, kicsinyhitűséget, s Lelked áldásával áldj meg mindannyiunkat egyen egyenként és sokféle helyzetünkben, és itt a Tereád figyelő, Neked hálát adó, Téged magasztaló gyülekezet közösségében is. Krisztusért kérünk, hallgass meg könyörgésünket. Ámen

Textus: Ézsaiás próféta könyve 40,1-11.

Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet,
azt mondja Istenetek:
beszéljeteK szívére Jeruzsálemnek,
és hirdesséteK néki,
hogy letelt hadi szolgálata, le van fizetve bűne;
mert kétszerest vett az Úr kezéből

minden vétkeiért.
Hallga! Kikiáltó szó a sivatagban:
Az Úrnak útját készítsétek el,
csináljatok a pusztaságban
egyenes utat Istenünknek!
Minden völgy fölemelkedjék,
és minden hegy és halom lesüllyedjen,
és legyen az egyenetlen egyenessé
és a heglánc hegyhasadékká!
És megjelenik az Úr dicsősége,
és meglátja minden test egyetemben;
mert az Úr szája szólott.
Hallga! azt mondta: Kialts!
és azt mondtam: Mit kialtsak?
Minden test fű, és minden szépsége
olyan, mint a mező virága!
Elszárad a fű, elhervad a virág,
ha az Úr szele rá fuvall,
bizony fű a nép.
Elszáradt a fű, elhervad a virág;
de Istenünk szava megáll örökké!
Magas hegyre menj fel,
örömmondó Sion!
emeld föl hangod erővel,
örömmondó Jeruzsálem!
Emeld föl, ne félj!
mondd Júda városinak:
Ímhol van Istenetek!
Ímhol, az én Uram,
Az Úr jön hatalommal, és karja uralkodik!
Ímé, az ő bére vele van,
és megfizetése előtte.
Mint pásztor, nyáját legelteti,
karjával összetereleli,
a bárányokat ölébe veszi,
a szoptatókat vezetgeti.
(Kecskeméthy István fordítása)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Talán szokatlanul hangzott az Ige, ahogy felolvastam, akár azoknak, akik a Károli fordítás szerint olvassák a Bibliát és akár azoknak is, akik az új fordítás szerint. Némi szabálytalanságot követtem most el, mert zsinatunk arról rendelkezik, hogy istentiszteleten ebből a két fordításból kell az Igét, a leckiót, az istentiszteleti íghelyeket felolvasni. Most megszegtam a zsinat törvényét, remélem, a zsinat elnöke nem fog megkorholni ezért. Kecskeméti

István Biblia-fordítását olvastam fel, több okból is. Egyrészt azért, mert ő volt az első magyar Biblia-fordító, aki figyelembe vette, hogy az Ószövetség egyes részei versek, valóban versek. Tehát nem úgy versek, ahogy a bibliaolvasók szokták mondani, hogy első vers, második, harmadik, és a sorok be vannak számozva, de prózában áll minden. Pedig Ézsaiás próféta könyvének terjedelmes része is valódi versek, sőt, különböző versműfajok sokasága. Van itt vigasztaló ének, átköltött szüreti dal, harci ének, és gyászének, és sorolhatnám. Kecskeméthy István volt tehát az első fordító, aki figyelembe vette ezt. S legalább most, a felolvasás erejéig jó erről megemlékezni. A másik ok már a sorsához tartozik. A második világháború utáni Romániában legendák terjedtek arról, hogy lefordította a teljes Bibliát, de senki nem tudta, hogy így történt valóban. Aztán a lánya halála után kiderült, hogy valóban megvan az egész Biblia-fordítása, a kolozsvári kis lakásában a szalmazsákban volt elrakva, évtizedekig kallódott. Azért mondom ezt el, mert sokszor látunk ilyesmit a próféták iratainál is. Tudjuk, hogy sokszor egy-egy fejezet valamelyik próféta könyvéből az úgy készült eredetileg, hogy a próféta látomást kapott, jövendölnie kellett, vagy ígét kapott az Úrtól. Ezeket leírta, és közzétette, például, kitűzte a templom kapujára. Idő múltán ezeket begyűjtötték a papok, és sokszor a próféta halála után szerkesztették bele őket a prófétai könyvbe. De megtörtént az is – ezt például Jeremiás próféta könyvében olvassuk –, hogy amikor megsemmisítettek egy-egy iratot, a próféta újra lediktálta az egészet. Egyszóval, ha van sorsa a könyveknek, akkor a prófétai könyveknek még inkább van sorsa, mint ahogy Kecskeméthy István Biblia-fordításának is megvolt a maga sorsa. S végül azért ezt a fordítást olvastam fel, mert meg fogja könnyíteni a felolvasott rész megértését és magyarázatát is.

Ézsaiás próféta nagy könyvében egy új szakaszhoz érkezünk a 40. résszel. A 39. részig a próféta jövendölései történetekbe voltak beleágyazva. Egy hosszú korszak eseményei sorjáznak itt, melyeket a Királyok könyvében is elolvashatunk. Ám innen, a 40. résztől kezdve nem olvasunk történeti elbeszéléseket, hanem csakis és kizárólag jövendöléseket. A 39. rész azzal fejeződött, hogy Ezékiás király az ellenség követéinek dicsekedve megmutatta palotájának és templomának kincseit, mire megfedte a próféta, mert megsejtette, hogy ez a kincsbemutató mohóságra fogja ingerelni a birodalmat. De aztán sem a királyról, sem magáról a prófétáról nem hallunk többet Ézsaiás könyvében. A prófétáról azt tartják, hogy még hosszú ideig élt, túlélte Ezékiás királyt, sőt utódait is, aztán, ahogy a zsidó hagyomány tartja, kivégezték, kettéfűrészelték. A bizánci keresztyén hagyomány mindig idős emberként ábrázolja a prófétát. Olyan ember, aki ott a kétségkedők, a kétségbeesettek, a megzavarodottak mellett áll bölcsességével és vigasztalásával, a kezében a feljegyzett ígék. Irányt mutat, az eljövendő Messiásra mutat, a jövőbe mutat. Ő a Messiás prófétája. Olyannyira, hogy az Újszövetség írói hatvankilencszer idézik Ézsaiás próféta szavait. Az elkövetkező vasárnapokon arról a négy énekről szeretnék majd részletesebben szólni, amelyet a könyv 42. részétől az 55. részig olvasunk, ezek az Úr szolgájáról szóló jövendölések. Ezeket részben jól ismerjük, leginkább Ézsaiás könyvének 53. részéből, ahol az Úr szolgájának szenvedéséről szól a jövendölés. Ez a szakasz az, amit a szerencsen komornyik nem ért, s amit

Fülöp elmagyaráz neki Krisztusra vonatkoztatva. Ezt az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk. Fülöp egyértelművé teszi, hogy a próféta Krisztusról jövendöl. Tehát ezekben az énekekben messiási jövendölések vannak. De mielőtt ezekhez hozzá kezdenénk, az egész nagy szakasz bevezetőjéről kell szólni, amit ma olvastam, ez kezdődik: vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet!

Vagyis, ami előttünk van, az, ha szabad ezt mondani, a vigasztalás könyve. Vigasztalásokat hallunk, és pedig sokféle vonatkozásban. Először arról szeretnék néhány szót szólni, hogy mi a vigasztalás oka és vagyis inkább, hogy mi a tartalma. Azt mondja a próféta, hogy Isten dicsősége meg fog jelenni. Erre az utépítést képét használja. Így mondja: a völgyek fölemelkedjenek, a hegyek és a halmok szálljanak alá, az egyenetlen út legyen egyenessé, a bércek pedig rónává, vagy, ahogy Kecs-keméti István fordítja: a hegyormokban nyíljon átjáró, hogy aki érkezik, zavartalanul, akadálytalanul jöhessen. Először, azt kell ehhez hozzáfűzni, hogy természetesen, ha Isten dicsősége érkezik, Őt ugyan semmiféle ilyen körülmény nem tudja föltartóztatni. Ha kacskaringósok az utak, vagy éppen emelkedő vagy szoroság van, vagy éppen nehéz valahol átjutni, Istennek ez nem nagy akadály. S éppen talán ez az Ő vigasztalásának az egyik nagy titka: amikor nem látunk kiutat, amikor körbe vagyunk zárva, amikor csak körbe-körbe bolyongunk, vagyis voltaképpen vigasztalást keresünk vagy segítségre várunk nehéz helyzetünkben, akkor a kegyelem érkezten ráébredünk hogy nem Isten az, aki rászorul arra, hogy egyenessé legyen az út. Nem Isten az, aki számára az egyenetlent egyenessé kell tenni, vagy a sziklákba utat kell vágni, a magaslatokat alá kell süllyeszteni, a mélységeknek fölé hidat kell építeni. Ezekre nekünk van szükségünk. Igen hasznos és bátorító a prófétának ez a buzdítása. Másutt, amikor a szegény népről beszél, ezt a szegénységet nem a vagyoni helyzetre érti, hanem az elesettségre, nyomorúságra, és így fogalmazza meg: nincsen vigasztalása. Ennek a nyomorúságnak a legmélyebb állapota az, amikor már nem is remélünk vigasztalást. Ilyenkor az ember nem is akarja, hogy megvigasztalják, annyira megkeményíti magát. De lám, most a próféta a népéhez szól, elesett népéhez, és arra buzdítja őket, hogy kezdjék az utakat építeni, mert meg fog jelenni az Úr dicsősége. És ha megjelenik az Úr dicsősége, akkor nekünk hamar oda kell érnünk, akkor hamar be kell járjuk az utat az Úr dicsőségéhez. Akkor gyorsan magunkhoz kell ölelnünk. Készüljünk hát az Úr dicsősége megjelenésére. Ez a vigasztalás első mozzanata.

A második oka a vigasztalásnak az, hogy Isten szava megmarad, megáll, nem dől le. Ehhez is egy szép képet használ a próféta. Azzal kezdi, hogy kimondja: az ember szép. Amit az ember tud, az csodálatos. Olyan az ember, mint a mező virága. Igen, mint a virágzó mező, amikor tavasszal robbanásszerűen minden kivirágzik – ez bizony gyönyörű és bámulatos. Sokszor nem is tudjuk, hogy lehet az. Amikor egy ember vagy egy közösség életében megjelenik valami szép, nemes, jó, nagyszerű, csak elámulunk. Aki tanult zenét gyerekkorában, tudja mit mondok ezzel. Nekem nem sok tehetséget adott hozzá Isten, de tanultam zenét (sosem baj, ha a kevésbé tehetségesek is tanulnak). Emlékszem, járt velünk egy fiú is zeneórára, és mindig leesett az állam az ámulattól, egyszerűen meg voltam döbbenve, hogy abszolút hallása volt, ha elénekelt a zenetanár egy dallamot, ő máris visszaéne-

kelte, nem kínlódott tanulással, ami zene volt, az mind beleragadt a fejébe. Hát ez honnan van? S ki az, aki kamaszkorában nem írt volna verset? Mindannyian írtunk verseket. És honnan van az, hogy a sok verselgető kamasz közül lesz egy Arany János, lesz egy Ady Endre, lesz egy József Attila, lesz egy Dante, lesz egy Goethe – honnan van ez a tehetség? S honnét van az, amint látjuk felnőni a gyerekeket, és van köztük, aki elmegy az élet dolgai mellett, a másik viszont máris tudja, mi hogyan működik, szétszedi, összerakja, valami fantasztikus tehetsége van mindenhez. Hát nem olyan az ember, mint a mező virága?! Hát, nem gyönyörű?! Ahogy a 8. zsoltárban énekeltük? Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk,/ Mely csodálatos a Te neved nekünk! Mert Isten csodálatosnak teremtette az embert, éppen csak kisebb az angyaloknál, mindennek fölötte áll. Csodáljuk ezért Istent, ámulunk. És most azt mondja a próféta, igen, ilyen az ember, mint a mező virága. De aztán elvirágzik, mert fű a nép, és elhull a virága. De Istenünk beszéde, az Isten szava örökre megáll.

Sokszor idézzük ezt a szakaszt temetésen, gyászban idézni való, sóhajtó lemondással. De van ennek egy másik vonatkozása is. Hadd idézzem ma ezt. Ezt próféta könyvének 51. részében olvassuk, amikor helytállásra bátorítja népét, s azt mondja: nem kell az embertől félnetek, nem kell a hatalmasoktól félnetek, a nagy birodalmaktól félnetek, a pökhendi uraktól félnetek, a nagy királyoktól félnetek. Ti az Isten oltalmában vagytok: hát, ki vagy, hogy félsz embertől, aki meghal, ember fiától, aki fű sorsára jut?! Én vagyok, az Úr, aki megvigasztallak titeket. Ugyanúgy szól ez, mint amikor a 8. zsoltárt olvassuk és ott a zsoltáros az ember fenségéről, nagyszerűségéről, dicsőségéről beszél. De van egy másik zsoltár is, a 144., ahol ugyanezt a kérdést veti fel: kicsoda az ember? Csakhogy ott nem ezt a nagyszerűséget szemléli el, hanem azt mondja: kicsoda az ember? – por és hamu. Fű. Ráfúj az Úr szele, mint a nyári tikkasztó szél, megszárad és elhullik. Most ebben az ellentétben vigasztalja a próféta az ő népét, mondván: Isten szava megmarad, Isten ígérete beteljesedik.

És olvasunk ebben a szakaszban egy harmadik okot is: Isten uralkodni fog. Mert ez az uralom nem az a megszokott uralom, amit Isten népe is olyan gyakran megtapasztalt, s mindenki megtapasztal. Amikor hatalomba kerül valaki, nyomban jönnek az új adók. Jönnek a sarcok, a befizetnivalók, a terhek. A próféta azonban azt mondja erről a királyról: mint pásztor, nyáját legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza és a szoptatósokat szelíden vezeti. Egy pásztorkirályról beszél, és ebben nagy vigasztalás van.

A helyzetről is szeretnék néhány szót szólni: miért szorul Isten népe vigasztalásra? Ámbár azt gondolom, nincsen olyan helyzete az életünknek, amikor ne vennénk szívesen, hogy Isten vigasztalása, nevezetesen, az Ő felragyogó dicsősége, örökké megmaradó szava és pásztori uralma át ne karolna bennünket, meg ne segítene, meg ne erősítene. Mégis van itt egy speciális helyzet. Azt mondja: vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek, beszéljetek a szívére és hirdessétek neki, adjátok tudtára, hogy vége van hadi szolgálatának. A Károli fordításban úgy van, hogy vége van nyomorúságának, de pontosabb így mondani: hadiszolgálatának, mert ez kétszeres kényszerhelyzetet jelöl. Hadi szolgálat az is, amikor jön a vesze-

delem, besorozzák a fiatalokat, elviszik őket. Sőt, ahogy Sámuel próféta annak idején, évszázadokkal korábban elmondott Isten népének. Királyt akartak maguknak, mire azt mondta nekik: lesz királyotok, és olyan lesz, mint a többi nép királya, mert az a világ sora, hogy elviszi fiaitokat, besorozza őket, lányaitokat is elviszi a hadikonyhára, sőt még ökreiteket és szamaraitokat is elviszi. Ez a hadi szolgálat. És ha háború van, akkor még inkább. De úgyis lehet ezt érteni, hogy hadifogság. Az is hadiszolgálat. Málenkij robot. Amikor a leigázottakat a győztes elviszi kényszermunkára. Az is hadiszolgálat. Azt mondja a próféta: vigasztaljátok népemet, beszéljete a szívével! Mert vigasztalan, mert nem akar szót hallani, mert elfordult Istentől. S talán mintha a 42. zsoltárt idézgetnék Isten népének gyermekei, amikor őket gúnyolják és firtatják: hol van a te istened? Hol van a ti istenetek? Nem szabadít meg benneteket. Vagy mintha a híres zsoltárt hallanánk, amikor Isten népe babilóniai fogságban volt, és jöttek az emberek és azt mondták nekik: pengessetek nekünk egy kicsit, ti istenhívók, régi szentek! Annyi sok szép éneketek, zsoltárotok, himnuszotok van, muzsikáljatok nekünk egy kicsit. És akkor azt mondja a zsoltáros, hogy hegedűnket fűzfákra függesztettük, és nem éneklünk, mert megkeseredettek vagyunk, önmagunknak sem énekelünk, önmagunkat sem vigasztaljuk, mert hadiszolgálatban vagyunk, mert hadifogságban (137. zsoltár). De azt mondja Ézsaiással az Úr: lejárt, vége van a hadi szolgálatnak, hiszen bűne megbocsátatott, bűnéért Isten megfizetett, mert – mondja, s ez egy megrendítő kifejezés – mert kétszeresen vett az Úr kezéből. Ez a kétszeresen speciális kifejezés, az embernek az alsó és a felső fogsorát jelenti. Alul, felül, jobbról, balról. Körülvettek a halál kötelei, - így fizetett akkor, amikor háborúban volt, és fizetett a hadifogsággal. Kétszeresen megfizetett.

Sokan vannak, akik Himnuszunknak ezt a sorát: *Megbűnhődte már e nép a múltat s jövendőt*, merő nagy pogányságnak tartják; vannak lelkipásztorok, akik meg is tiltották a gyülekezetben a Himnusz éneklését. Mi az, hogy megfizette már e nép a múltat s jövendőt? Hogy lehetne a jövendőt megfizetni? Én most nem akarok belemenni ebbe a vitába, csak elgondolom: hát persze, csak vétkekért járhat büntetést, előre nem lehet fizetni, hogy aztán majd vétkezhessünk – mondom cinikusan. De lám, itt van a vigasztalásban. Kétszeresen megfizetett. És tudjuk, hogy a próféta egy eljövendő állapotról jövendöl itt a könyveiben. És vigasztaló énekei eljutottak a babilóniai fogságba is, százötven évvel később, amikor az összegyűjtött próféta papírokat, tekercseket, iratokat a fogságba hurcolt papok magukkal vitték. És ott a fogságban is hangzik a vigasztaló ének. Vigasztaljátok népemet, beszéljete a szívéhez. Lejár a hadifogság, eltelik a kétszeres büntetés ideje. Beszéljete a szívére. Kedves testvérek, amikor az ember nagy nyomorúságban van, talán be is látja azt, mert a helyzete meggyőzi róla, hogy – ha szabad azt mondani – érdemelte azt, amiben van. Érdemelte. A Himnusz sem arról beszél, hogy érdemtelenül bűnhődött volna a magyar nép, bűnhődött, megérdemelte. De ilyen helyzetben nagyon nehezen talál el a szívünkhöz a vigasztalás. Inkább fontolgatni kezdjük, okoskodunk, hogy talán lehetett volna másképp, lehetett volna jobban csinálni, hogy milyen tényezők felelősek mindazért, ami bekövetkezett, hogyan lehetett volna elhárítani, – és egyszerre csak azt vesszük észre, hogy nem a vigasztaláshoz ké-

szítjük az utat, s nem a vigasztalásra készítjük önmagunkat, hanem egyre jobban és mélyebben belebonyolódunk a megmagyarázhatatlanba. Amikor Ágoston egyházatyja magyarázza a próféták nyomán ezt a talányos kérdést, hogy honnét a rossz (unde malum?), a hosszú oknyomozás után sem tud mást mondani, mint azt, hogy a rossz már ott van. Ott állunk a paradicsomkert kapujában, és szeretnénk bemenni, kinyomozni, felkutatni, hol rontotta el Ádám és Éva. De nem mehetünk be, mert kerub zárja kapuját. S csak spekulálunk, és töprengünk és tanakodunk és mindegyre csak arra jutunk, hogy a rossz itt van. Ebből a megrökönyödésből, sőt, ebből a dühödttétehetlenségéből, amelyben önvád és más megvádolása keveredik, nos, ebben a helyzetben szól a próféta vigasztaló éneke: szóljatok neki, beszéljetek a szívével... Fontos ezt a legegyszerűbben visszaadni: beszélj a szívével. Mert az eszével már beszélt mindenki, ő maga is. De megállt a tudomány, s csak annyit tud mondani az ember: a rossz már itt volt, itt van. Hát beszélj a szívével, hogy amikor megjelenik az Úr dicsősége, amely minden teremtett dicsőséget felülmúl, ne forduljon el tőle tehetetlen lemondással! (A következő szakaszban a majd a teremtő dicsőségéről fog a próféta beszélni.) Amikor tehát megtapasztaljuk, hogy Isten hordoz bennünket karjaiban, mint igaz pásztorunk, és amikor teljesedik Istennek az ígérete, akkor legyen nyitott a szívünk a vigasztalásra.

Amikor Jézus a názáreti zsinagógában, nyilvános földi szolgálata kezdetén fölolvasta Ézsaiás próféta könyvéből az Úr szolgájának az egyik énekét: az Úrnak lelke van énrajtam, mert fölkent engem az Úr, hogy hirdessem a szegényeknek a szabadulást és az elesetteknek a vigasztalást..., s aztán önmagára mutatott, és azt mondta, most teljesedik, fületek hallatára, akkor rettenetes ellenállás, összecsapás robban ki. Elutasítják – előbb gúnyjal, aztán haraggal. Ennek a nyomán mondja Jézus, hogy senki sem lehet próféta a maga hazájában, egy próféta sem kedves a maga hazájában. Mindenütt másutt odafigyelnek a prófétára, másutt meghallgatják, kapva-kapnak a szaván, lesik, hol csillan fel az Istennek a dicsősége, csak a maga hazájában nem. Nos, ez a tét! Hogy a Krisztusban beteljesedett prófétai jóvendülés igazán elérkezzen a szívünkhöz! Hozzánk, akik Isten áldásából olyan csodálatosak vagyunk, hozzánk, emberekhez, akik mindazáltal elmúlás alá vagyunk rekesztve, mert fű a nép. Hozzánk, akik számolgatjuk, hányszorosan sújtott bennünket már az Úr, pedig csak kétszeresen sújtott és minden meg van fizetve! Nos, hogy ez a szó elérkezzen hozzánk, megerősítsen, megvigasztaljon minket, hallgassunk a próféta szavára! A szívünkkel beszél, mert a Lélek erejében beszél. Mert mégis a Szentlélek az, aki a szívünkkel beszél, ahogy a régi reformátorok mondták. Amíg a Szentlélek a szívünkben bizonyosságot nem tesz, belsőképpen, addig minden szó csak külsőleg hangzik. Elér a fülünkbe, eljut a tudatunkig, megérinti a szívünket, de nem lesz Isten vigasztaló beszédévé. Vigasztaljátok népemet – mondja a próféta. És készítsétek az Úr útját, egyengessetek ösvényt a kietlenben, minden völgy fölemelkedjék, minden hegy alászálljon, legyen az egyenetlen egyenessé és legyenek a hegyzirtek rónává, mert megjelenik az Úr dicsősége és minden test látni fogja azt. Ámen

Imádkozzunk!

Azt a vigasztalást kérjük, Mennyei Atyánk, amit a próféta hirdetett, azt a vigasztalást, amely megmozdít, útkészítésre sarkall, azt a vigasztalást, amely beszél a szívünkkel, azt a vigasztalást, amelyben felragyog feltétlen dicsőséged, oltalmad, hűséges szereteted. Vigasztalj bennünket! bűnök között gyötrődőket, megkísértetteket, kétségbeesetteket, lemondókat és reményteleneket. Vigasztalj bennünket! Annyi nehezét látjuk a világnak, annyi sötét felleg gyúl körénk, annyi a bizonytalanság, a kilátástalanság, a tervezhetetlenség. Vigasztalj bennünket! Annyit sarcolt bennünket a történelem, a hatalmak, annyi volt a hadiszolgálat és a fogság, a nyomorúság, a fizetnivaló. Vigasztalj bennünket! Krisztusunk által, akiben beteljesedett minden jóvendülés. Ő a szabadító, az üdvözítő, a közbenjáró, bűnök eltörlője, betegségek gyógyítója, halálon győztes feltámadott Úr. Adj Hozzá nekünk egyenes és gyors utat, adj nekünk készséget, hogy magunkhoz öleljük Őt, és adj szent örömet, mert a Te igéd örökre megáll, a Te dicsőséged mindent felülmúl és betölt, és hatalmad oltalmaz, pártfogol és megsegít bennünket. Vigasztalj bennünket! S adj nekünk is Urunk szent bátorságot másokat ehhez a vigasztaláshoz hívni, hitükben őket megújítani, reményükben erősíteni, és szent elkötelezésben együtt cselekedni szeretetednek minden munkáit. Szentlelkeddel, a Vigasztalóval erősíts, buzdíts, bátoríts. Vigasztalj bennünket! Ámen